

Sygn. akt VII U 692/20

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 maja 2022 roku

Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: sędzia Agnieszka Stachurska

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 9 maja 2022 roku w Warszawie

sprawy D. K.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.

o rentę rodzinną

na skutek odwołania D. K.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.

z dnia 17 kwietnia 2020 roku, znak: (...)

1. zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje D. K. rentę rodzinną po W. K. począwszy od 22 maja 2017 roku na stałe;
2. zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. na rzecz D. K. kwotę 180 zł (sto osiemdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

sędzia Agnieszka Stachurska

UZASADNIENIE

D. K. w dniu 21 maja 2020r. złożyła odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. z dnia 17 kwietnia 2020r., znak: (...), odmawiającej przyznania renty rodzinnej po ojczymie W. K.. Zaskarżonej decyzji zarzuciła błędne ustalenie okoliczności faktycznych poprzez uznanie, że całkowita niezdolność do pracy powstała po 31 sierpnia 1981r., tj. po ukończeniu przez nią 16-tego roku życia oraz po zakończeniu nauki w szkole, podczas gdy była całkowicie niezdolna do pracy od urodzenia w związku z ciężką chorobą genetyczną trisomią 9p, która powstała w okresie płodowym. Mając na uwadze powyższe wniosła zatem o zmianę zaskarżonej decyzji poprzez przyznanie renty rodzinnej po ojczymie W. K. od dnia 22 maja 2017r. oraz o zasądzenie zwrotu kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Uzasadniając swe stanowisko D. K. wskazała, że organ rentowy nie zastosował się w pełni do wyroku wydanego przez Sąd Apelacyjny w Warszawie z dnia 17 października 2019r. w sprawie III AUa 1546/17, ponieważ nie została zbadana przez lekarza genetyka. W jej ocenie z zaświadczenia lekarskiego Kierownika Poradni Genetycznej Instytutu (...) z dnia 17 maja 2017r. wynika, że cierpi na rzadką chorobę genetyczną o nazwie t. (...), która powoduje niezdolność do samodzielnej egzystencji i pracy, z wyjątkiem prostych czynności wykonywanych w zakładzie pracy chronionej. Ubezpieczona zaznaczyła, że posiada orzeczenie o znacznym stopniu niepełnosprawności z dnia 18 marca 2014r., w którym stwierdzono u niej znaczną niepełnosprawność powstałą przed 16-tym rokiem życia i niezdolność do samodzielnej egzystencji.

Dodatkowo ubezpieczona podkreśliła, że choroba genetyczna prowadzi do otępienia umysłowego, dysmorfii, zaburzeń napadowych w obrazie EEG, schorzeń kardiologicznych, ortopedycznych oraz zaburzeń wzroku i słuchu. Jej zdaniem opinię w zakresie stanu jej zdrowia może sporządzić jedynie lekarz genetyk, a to ze względu na charakter występujących schorzeń. Dalej, przywołując fragment orzeczenia Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 17 października 2019r., wskazała że również w ocenie tego Sądu, przy rozpoznaniu trisomii 9p, niezbędne jest zasięgnięcie opinii lekarza genetyka (odwołanie z dnia 18 maja 2020r., k. 3-7 a.s.).

Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. wniósł o oddalenie odwołania na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c.

W uzasadnieniu odpowiedzi na odwołanie organ rentowy w pierwszej kolejności streścił przebieg postępowań administracyjnych i sądowych wszczętych w wyniku wniosków ubezpieczonej, a dotyczących przyznania prawa do renty rodzinnej po zmarłym ojczymie W. K.. Następnie ZUS przytoczył treść art. 68 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu (...) oraz wskazał, że orzeczeniem Komisji Lekarskiej ZUS z dnia 15 kwietnia 2020r. ubezpieczona została uznana za całkowicie niezdolną do pracy, przy czym całkowita niezdolność do pracy nie powstała przed 16-tym rokiem życia, tj. przed dniem 5 kwietnia 1973r. lub w czasie pobierania nauki, tj. od dnia 1 września 1972r. do dnia 31 sierpnia 1978r. oraz od dnia 1 września 1979r. do dnia 31 sierpnia 1981r., a po dniu 31 sierpnia 1981r. Wobec powyższego organ rentowy decyzją z dnia 17 kwietnia 2020r. odmówił ubezpieczonej prawa do renty rodzinnej (odpowiedź na odwołanie z dnia 10 czerwca 2020r., k. 20 a.s.).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

D. K., ur. w dniu (...), od drugiego roku życia znajdowała się pod opieką (...), zaś pierwszą hospitalizację odbyła w 1973r. w Państwowym Szpitalu (...). W trakcie leczenia szpitalnego zdiagnozowano u niej poziom inteligencji w granicach upośledzenia stopnia umiarkowanego. W wieku 9 lat, od dnia 1 września 1966r. rozpoczęła naukę w szkole podstawowej, która została przerwana w (...) klasie z powodu złego stanu zdrowia. Ostatecznie ubezpieczona ukończyła szkołę podstawową w 1978r. Potem podjęła naukę w zawodzie dziewiarza maszynowo-ręcznego w trzyletniej (...) Szkole Zawodowej (...) w W., którą ukończyła w dniu 20 czerwca 1981r. (karta informacyjna leczenia szpitalnego, k. 13 a.s. VII U 1473/12, świadectwo ukończenia zasadniczej szkoły zawodowej z dnia 20 czerwca 1981r., k. 13-15 a.s. i opinia biegłego sądowego genetyka A. K., k. 39-45 a.s.).

Orzeczeniem z dnia 5 września 1975r. Komisja Lekarska do Spraw Inwalidztwa i Zatrudnienia zaliczyła ubezpieczoną do II grupy inwalidztwa od urodzenia (orzeczenie (...) z dnia 5 września 1975r., k. 514 a.s. VII U 1473/12).

Ubezpieczona była zatrudniona w (...) Ośrodku (...) w K. w okresie od dnia 4 lutego 1982r. do dnia 20 stycznia 1983r. na stanowisku sprzątaczkii oraz w Spółdzielni (...) w W., gdzie wykonywała pracę od 18 października 1983r. do 13 listopada 1988r. (świadectwo pracy z dnia 20 stycznia 1983r. oraz zaświadczenia z dnia 15 listopada 1993r. i 19 sierpnia 1993r., k. 7-11 teczka nr 4 akt organu rentowego).

Matka ubezpieczonej T. K. w dniu 28 stycznia 1978r. wstąpiła ponownie w związek małżeński z W. K. (odpis skrócony aktu małżeństwa z dnia 28 stycznia 1978r., nienumerowana karta tomu II akt organu rentowego). Ojczym ubezpieczonej W. K. uzyskał prawo do emerytury od dnia 8 maja 1980r., a wypłata świadczenia została podjęta od dnia 1 lipca 1985r. na podstawie decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z dnia 22 maja 1985r., znak: RpE- (...) (decyzja z dnia 22 maja 1985r., nienumerowana karta tomu I akt organu rentowego). Dodatkowo W. K., od dnia 1 października 1998r., zgodnie z decyzją z dnia 7 stycznia 1999r., znak: (...), uzyskał przyznane na stałe prawo do renty inwalidy wojennego z tytułu całkowitej niezdolności do pracy w związku z działaniami wojennymi oraz 50% dotychczasowej emerytury (decyzja z dnia 7 stycznia 1999r., nienumerowane karty tomu II akt organu rentowego).

W. K. zmarł w dniu 5 stycznia 2010r. (odpis skrócony aktu zgonu, nienumerowana karta tomu (...) akt organu rentowego).

D. K. w dniu 15 lutego 2010r. złożyła do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. wniosek o rentę rodzinną. W związku z oceną Komisji Lekarskiej ZUS, że ubezpieczona jest osobą trwale częściowo niezdolną do pracy od

dzieciństwa, organ rentowy odmówił przyznania jej prawa do renty rodzinnej, o czym rozstrzygnął w decyzji z dnia 19 listopada 2010r., znak: (...) (...). Wydana decyzja była przedmiotem odwołania w sprawie toczącej się przed Sądem Okręgowym Warszawa – Praga, oznaczonej sygnaturą akt VII U 1473/12 (wniosek z dnia 15 lutego 2010r., orzeczenie Komisji Lekarskiej ZUS z dnia 4 listopada 2010r. oraz decyzja z dnia 19 listopada 2010r., k. 1, 35 i 39 tom III akt organu rentowego). Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie wyrokiem z dnia 26 sierpnia 2014r. oddalił odwołanie ubezpieczonej, a następnie Sąd Apelacyjny w Warszawie w sprawie o sygnaturze akt III AUa 1893/14, wyrokiem z dnia 26 listopada 2015r., oddalił apelację, natomiast Sąd Najwyższy postanowieniem w sprawie II UK 261/16 odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (wyrok z dnia 26 sierpnia 2014r., k. 413 a.s. VII U 1473/12, wyrok z dnia 26 listopada 2015r., k. 463 a.s. III AUa 1893/14 oraz postanowienie z dnia 28 lutego 2017r., k. 529 a.s. II UK 261/16).

W dniu 13 maja 2010r. w Centrum (...) zdiagnozowano u ubezpieczonej chorobę chromosomową genetycznie uwarunkowaną i nieuleczalną pod postacią niepełnosprawności intelektualnej. Stwierdzono również, że pacjentka wymaga opieki osób najbliższych, ponieważ nie jest w stanie funkcjonować w sposób samodzielny (zaświadczenie z dnia 13 maja 2010r., k. 10 a.s.).

Miejski Zespół Orzekania o Niepełnosprawności w W. zaliczył D. K. do znacznego stopnia niepełnosprawności od dnia 29 stycznia 2014r. na stałe. W treści orzeczenia wskazano, że niepełnosprawność powstała przed ukończeniem przez ubezpieczoną 16-tego roku życia (orzeczenie o stopniu niepełnosprawności z dnia 18 marca 2014r., k. 11-12 a.s.).

Ubezpieczona od 2004r. leczy się w Poradni Genetycznej Instytutu (...) z siedzibą w W.. W dniu 17 maja 2017r. rozpoznano u niej niepełnosprawność intelektualną i wady rozwojowe oraz cechy dysmorficzne u osoby z aberracją chromosomową – częściową trisomią chromosomu 9. Zdiagnozowane choroby powodowały niezdolność do samodzielnej egzystencji już od narodzin ubezpieczonej (zaświadczenie lekarskie z dnia 17 maja 2017r., k. 9 a.s.).

D. K. w dniu 22 maja 2017r. złożyła do organu rentowego kolejny wniosek o przyznanie prawa do renty rodzinnej. Po rozpoznaniu wniosku ZUS (...) Oddział w W. decyzją z dnia 20 czerwca 2017r., znak: (...), odmówił wszczęcia postępowania na podstawie art. 114 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, ponieważ po uprawomocnieniu się decyzji z dnia 19 listopada 2010r., znak: (...) (...), nie zostały przedłożone nowe dowody lub nie ujawniono nowych okoliczności istniejących przed wydaniem decyzji, które miałyby wpływ na prawo do świadczenia (wniosek z dnia 22 maja 2017r. i decyzja z dnia 20 czerwca 2017r., k. 1 i 18 tom IV akt organu rentowego).

Wskutek zaskarżenia w/w decyzji przez ubezpieczoną, Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie wyrokiem z dnia 8 września 2017r., wydanym w sprawie o sygnaturze akt VII U 791/17, oddalił odwołanie (wyrok z 8 września 2017r., k. 9 a.s. VII U 791/17). Po rozpatrzeniu apelacji ubezpieczonej od w/w wyroku, Sąd Apelacyjny w Warszawie wyrokiem z dnia 17 października 2019r., wydanym w sprawie o sygnaturze akt III AUa 1546/17, uchylił zaskarżony wyrok Sądu I instancji oraz poprzedzającą go decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. z dnia 20 czerwca 2017r., znak: (...) i sprawę przekazał organowi rentowemu do ponownego rozpoznania (wyrok z 17 października 2019r., k. 72 a.s. III AUa 1546/17).

W trakcie ponownie przeprowadzonego postępowania wyjaśniającego przed organem rentowym lekarz orzecznik ZUS uznał D. K. za trwale całkowicie niezdolną do pracy. W treści orzeczenia wskazał ponadto, że całkowita niezdolność do pracy powstała po dniu 31 sierpnia 1981r., a nie przed ukończeniem 16-tego roku życia lub w czasie nauki w okresach od dnia 1 września 1972r. do dnia 31 sierpnia 1978r. oraz od dnia 1 września 1979r. do dnia 31 sierpnia 1981r. Orzeczenie tożsamej treści zostało wydane również przez Komisję Lekarską ZUS, co stanowiło podstawę dla organu rentowego do wydania decyzji z dnia 17 kwietnia 2020r., znak: (...) (orzeczenie lekarza orzecznika ZUS z dnia 9 marca 2020r., orzeczenie Komisji Lekarskiej ZUS z dnia 15 kwietnia 2020r. oraz decyzja z dnia 17 kwietnia 2020r., k. 66-68 tom IV akt organu rentowego).

W toku postępowania zainicjowanego odwołaniem D. K. od decyzji z dnia 17 kwietnia 2020r., Sąd postanowieniem z dnia 28 lipca 2020r. dopuścił dowód z opinii biegłego sądowego genetyka celem ustalenia daty powstania u ubezpieczonej całkowitej niezdolności do pracy (postanowienie z dnia 28 lipca 2020r., k. 26 a.s.).

Biegła sądowa z zakresu genetyki A. K. wskazała, że do zespołu objawów klinicznych trisomii 9p należy niski wzrost, małowłowie, krótkogłowie, opadające w dół szpary powiekowe, głębokie osadzenie gałek ocznych, hiperteloryzm, wydatny nos, krótkie filtrum, kąciki ust opadające ku dołowi, nisko osadzone małżowiny uszne, opóźnienie rozwoju psychoruchowego, wady palców dłoni i stóp oraz różnego stopnia niepełnosprawność intelektualna. U ubezpieczonej widać cechy dysmorficzne, takie jak niskie czoło, szerokie rozstawienie szpar powiekowych opadających nieco w dół, zez rozbieżny, wydatny nos, kąciki ust skierowane ku dołowi oraz duże małżowiny uszne. Ponadto, w ocenie biegłej, u D. K. występują zachowania ze spektrum autyzmu od dzieciństwa, ponieważ miała trudności w budowaniu relacji społecznych, co wynika z wywiadu rodzinnego. Ubezpieczona w wieku dziecięcym zmagiała się z głębszą niepełnosprawnością intelektualną niż w wieku dorosłym, na co wskazują badania ilorazu inteligencji wykonane w wieku 14, 15 oraz 52 lat. Ponadto ubezpieczona od dzieciństwa była leczona z powodu rozpoznania padaczki. Naruszenie sprawności organizmu badanej występuje od jej urodzenia, ponieważ cierpi na chorobę wrodzoną i genetycznie uwarunkowaną. Mając na uwadze powyższe, biegła wskazała, że całkowita niezdolność do pracy powstała przed ukończeniem przez ubezpieczoną 16-tego roku życia (opinia biegłej sądowej z zakresu genetyki A. K., k. 39-45 a.s.).

Organ rentowy wniósł o dopuszczenie dowodu z opinii innego biegłego sądowego genetyka. ZUS stanął na stanowisku, że ubezpieczona była upośledzona umysłowa w stopniu lekkim, ponieważ na przestrzeni lat jej iloraz w wieku dziecięcym wynosił 46-52, a w 2009r. 59, podczas gdy upośledzenie umysłowe w stopniu lekkim rozpoznaje się przy wyniku 50-69, a w stopniu umiarkowanym od 35 do 49. W jego ocenie osoby z upośledzeniem w stopniu lekkim czy pomiędzy lekkim a umiarkowanym są samodzielne i zaradne społecznie. Organ rentowy uznał, że zaradność ubezpieczonej potwierdza ukończenie zasadniczej szkoły zawodowej, praca zarobkowa wykonywana w latach 1983-1988, zawarcie związku małżeńskiego oraz urodzenie dziecka. Ponadto ZUS uznał, że brak jest dokumentacji medycznej potwierdzającej, iż rozpoznana padaczka i zaburzenia ze sfery autyzmu w znacznym stopniu upośledzały funkcjonowanie ubezpieczonej (pismo procesowe organu rentowego z dnia 2 czerwca 2021r. z załącznikiem, k. 53-54 a.s.).

Z uwagi na zastrzeżenia organu rentowego Sąd dopuścił dowód z opinii biegłych sądowych psychologa i psychiatry (z wyłączeniem M. L., M. P. i J. K.) celem ustalenia daty powstania u ubezpieczonej całkowitej niezdolności do pracy (postanowienie z dnia 3 września 2021r., k. 89 a.s.).

Biegła sądowa psychiatra i psycholog stwierdziły u ubezpieczonej niepełnosprawność intelektualną i wady rozwojowe oraz cechy dysmorficzne: niski wzrost, małowłowie, krótkogłowie, krótkie filtrum, niskie czoło, szerokie rozstawienie szpar powiekowych opadających nieco w dół, zez rozbieżny, wydatny nos, kąciki ust ustawione ku dołowi, nisko osadzone duże małżowiny uszne, a także wady palców dłoni u stóp u osoby z aberracją chromosomową w postaci częściowej trisomii chromosomu 9. Biegłe wskazały też, że w dzieciństwie obserwowano u D. K. zaburzenia funkcji poznawczych i odmienności w budowie somatycznej. Iloraz inteligencji ubezpieczonej został ustalony na 46 pkt w 1971r. oraz na 51 pkt w skali pełnej, 51 pkt w skali słownej i 60 w skali bezsłownej. Dzięki znacznemu zaangażowaniu otoczenia podjęła zatrudnienie, wstąpiła w związek małżeński i została matką. Problemy zdrowotne, występujące w okresie nauki w wieku szkolnym, wskazują na umiarkowany stopień upośledzenia umysłowego D. K.. Ze względu na poziom intelektualny ubezpieczonej, genetyczne podłoże choroby oraz pierwsze orzeczenie (...), całkowita niezdolność do pracy powstała przed ukończeniem przez nią 16-tego roku życia (opinia biegłych sądowych psychiatry M. O. i psychologa J. B., k. 106-128 a.s.).

Wskazany stan faktyczny Sąd Okręgowy ustalił w oparciu o dokumenty zgromadzone w aktach sprawy, w tym na podstawie dokumentów znajdujących się

w aktach rentowych ubezpieczonej oraz w aktach emerytalnych W. K.. Ich autentyczność, jak również zgodność z rzeczywistym stanem rzeczy, nie była kwestionowana przez żadną ze stron procesu, dlatego Sąd ocenił je jako wiarygodne.

Oceniając opinie biegłych sądowych Sąd zwrócił uwagę, że są one przejrzyste, zrozumiałe i jednoznaczne. Zostały sporządzone na podstawie informacji z dokumentacji medycznej ubezpieczonej, które w opiniach zostały przywołane i przeanalizowane. Analiza jest klarowana i nie budzi wątpliwości. Opiera się na danych wynikających z przedstawionych przez ubezpieczoną dokumentów. Przy tym wynik tej analizy dokonanej przez każdego z opiniujących biegłych sądowych jest taki sam, co również nie mogło pozostawać bez wpływu na ocenę Sądu. Ponadto, strony postępowania sądowego nie zgłosiły zastrzeżeń co do opinii psychiatryczno-psychologicznej, wobec czego Sąd przyjął tę opinię, a także wcześniej wydaną opinię biegłej sądowej z dziedziny genetyki, której wnioski są identyczne jak w opinii psychiatryczno-psychologicznej, jako podstawę dokonanych ustaleń faktycznych. Wnioski wynikające z opinii charakteryzują się pełną zgodnością we wskazanym powyżej zakresie, wobec czego, w ocenie Sądu, brak było podstaw do skutecznego zakwestionowania tych opinii.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie D. K. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. z dnia 17 kwietnia 2020r., znak: (...), podlegało uwzględnieniu.

Zgodnie z art. 65 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach (tekst jedn. Dz. U. z 2020r., poz. 53), zwanej dalej ustawą emerytalną, renta rodzinna przysługuje uprawnionym członkom rodziny osoby, która w chwili śmierci miała ustalone prawo do emerytury lub renty z tytułu niezdolności do pracy lub spełniała warunki wymagane do uzyskania jednego z tych świadczeń. Przy ocenie prawa do renty przyjmuje się, że osoba zmarła była całkowicie niezdolna do pracy. Z kolei w myśl art. 68 ust. 1 ustawy emerytalnej prawo do renty rodzinnej mają dzieci własne, dzieci drugiego małżonka i dzieci przysposobione:

- 1) do ukończenia 16 lat,
- 2) do ukończenia nauki w szkole, jeżeli przekroczyły 16 lat życia, nie dłużej jednak niż do osiągnięcia 25 lat życia, albo
- 3) bez względu na wiek, jeżeli stały się całkowicie niezdolne do pracy oraz do samodzielnej egzystencji lub całkowicie niezdolne do pracy w okresie, o którym mowa w pkt 1 lub 2.

Jak wynika z cytowanych powyżej przepisów, otrzymanie świadczenia z tytułu renty rodzinnej jest możliwe w sytuacji spełnienia przesłanek określonych w ustawie. Wnioskodawca musi być uprawnionym członkiem rodziny zmarłego, któremu przysługiwało prawo do emerytury lub renty z tytułu niezdolności do pracy. Taką osobą na podstawie zacytowanych przepisów jest między innymi dziecko drugiego małżonka, któremu renta rodzinna po zmarłym rodzicu przysługuje w trzech przypadkach. Ze względu na okoliczności rozpatrywanej sprawy istotny jest ostatni z przypadków, określony w art. 68 ust. 1 pkt 3 ustawy emerytalnej. Literalna wykładnia tego przepisu prowadzi do wniosku, że przesłanka w nim określona jest spełniona w dwóch sytuacjach mogących wystąpić niezależnie od siebie. Możliwe jest przyznanie renty rodzinnej bez względu na wiek, jeśli dziecko jest całkowicie niezdolne do pracy i samodzielnej egzystencji, lub też jest całkowicie niezdolne do pracy – przy czym w obu przypadkach niezdolność ta musiała powstać przed ukończeniem przez dziecko 16-tego roku życia lub 25-tego roku życia.

Badając wskazaną okoliczność, która warunkowała przyznanie ubezpieczonej prawa do renty rodzinnej, Sąd Okręgowy dopuścił dowód z opinii biegłych sądowych z zakresu genetyki, psychiatrii i psychologii, przy czym nie znalazł podstaw do ich kwestionowania. Wszyscy biegli wyrazili zgodny pogląd co do tego, że całkowita niezdolność do pracy, której organy orzecznicze ZUS w ostateczności nie negowały, powstała w dzieciństwie, przed ukończeniem przez D. K. 16-tego roku życia, ubezpieczona bowiem już we wczesnym dzieciństwie była osobą z upośledzeniem umysłowym w stopniu umiarkowanym, już wówczas wymagała pomocy innych osób w czynnościach życia codziennego i ten stan nie uległ zmianie w okresie późniejszym, kiedy ZUS stwierdził całkowitą niezdolność do pracy.

Wobec powyższego, biorąc pod uwagę argumentację przedstawioną przez biegłych sądowych oraz brak zastrzeżeń obu stron do ostatniej opinii sporządzonej przez biegłe psychologa i psychiatrę, Sąd stwierdził, że D. K. spełnia przesłanki do przyznania prawa do renty rodzinnej po W. K., który był uprawniony do renty i emerytury. Ubezpieczona, jako dziecko drugiego małżonka, będące od wczesnego dzieciństwa osobą całkowicie niezdolną do pracy, kwalifikuje się zatem do uzyskania prawa do świadczenia, którego dotyczył wniosek.

Ustalenie terminu, od jakiego Sąd Okręgowy uznał za zasadne przyznanie prawa do wnioskowanego świadczenia wynika z żądania, jakie zgłosiła strona, wskazując, że domaga się renty rodzinnej od dnia 22 maja 2017r. Takie żądanie znajduje oparcie w dyspozycji art. 129 ust. 1 ustawy emerytalnej, zgodnie z którym świadczenia wypłaca się poczynając od dnia powstania prawa do tych świadczeń, nie wcześniej jednak niż od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek lub wydano decyzję z urzędu, z uwzględnieniem ust. 2 Jednocześnie z uwagi na fakt, że całkowita niezdolność do pracy ubezpieczonej ma charakter trwały i nie rokuje poprawy, Sąd określił w wydanym orzeczeniu, opierając się na stanowisku wyrażonym przez biegłych sądowych, że renta rodzinna przysługuje na stałe.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Okręgowy na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. orzekł, jak w punkcie 1 sentencji wyroku.

W punkcie 2 wyroku Sąd Okręgowy zasądził od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. na rzecz D. K. kwotę 180,00 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego, przyjmując za podstawę art. 98 k.p.c. oraz § 9 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. z 2015r., poz. 1800).

sędzia Agnieszka Stachurska